

zaključnoj sednici diskutovani su opšti predlozi za organizaciju stalnih edicija i naučnog rada. V. Laurent iz Carigrada predložio je nacrt za izradu bizantijske prosopografije; Jerphanion iz Rima želeo je publikaciju izbora grčkih hrišćanskih natpisa i predložio je nacrt, a N. Okunjev apelirao je na sve države, zastupljene na Kongresu, da stvore odbor, koji će se starati o iskopavanju bizantijskih starina u Carigradu. Pošto je predlog učinjen bez prethodnog sporazuma sa vladom Turske republike, koja pokazuje veliko razumevanje za arheološka istraživanja i liberalnost u postupcima, predlog je izazvao negodovanje sa te strane. Kongres je ipak izabrao predloženi odbor.

Na kraju je u zaključnoj sednici kongresa pozvao g. G. Mercati prisutne, da dođu na V. Kongres bizantijskih studija u Italiju, što je jednoglasno primljeno. Prema pozivu g. Milleta, VI Kongres će se obaviti u Siriji.

Sem napornog rada u kongresnim sekcijama članovi su imali razonodu u razgledanju sofijskih starina i muzeja. Priređen je izlet u Bojanu, a u nedelju posle Kongresa u Jamen, čija manastirska crkva pokazuje originalne arhitektonske oblike, a freske iz

XIV stoleća su očigledno nastale pod uticajem srpskih fresaka XIII stoleća, osobito sopoćanskih. Ekскурzije su priređene u Plovdiv, odakle je jedan deo članova putovao u Stanimaku, a drugi deo u Trnovo, Abovo-Plisko i Varnu. Ove ekскурzije, opet savršeno organizovane, dale su lepu sliku bugarske prošlosti u istorijskom, arheološkom i umetničkom pogledu. Doživljaji su bili veoma bogati, a srdačnost prijema svuda neočekivano topla. Bugarski kolege su se svuda isticali kao najljubazniji mentori.

Sofija je kongresu pokazala i svoju savremenu kulturu: priređen je crkveni koncert u Sv. Sofiji, sa čisto istorijskim obeležjem, i drugi crkveni koncert u Sv. Aleksandru Nevskom. Savremenu bugarsku pesmu je u savršenoj formi odpevao kor »Rodine« na posebnom koncertu. Umetnički nivo ove produkcije nije bio manji od nivoa operске pretstave, koja je data u počast Kongresa. Sve ovo činilo je boravak u Bugarskoj ne samo prijatnim, nego i uvelike zanimljivim, što je na gostoljubivim priredbama često sa zahvalnošću izjavljeno od strane učesnika Kongresa.

F. Mesesnel.

BRNJAKOVIĆI

Današnja varošica Olovo u srednjoj Bosni, koja je i veća i značajnija nego što je bila u toku XIX. stoleća, i koja se sada lepo razvija kao ekonomski i saobraćajni centar manjega predela oko sastanaka Bi-ošćice i Stupčanice, imala je veoma burnu prošlost. U prošlosti Olova izmenilo se je nekoliko perioda: od bogatog i čuvenog rudarskog mesta u srednjem veku postalo je pred kraj turske uprave u Bosni beznačajno selo, da ga početkom XX stoleća ožive i preporode železnica i šumska industrija.

Koliko se pouzdano zna, varošica Olovo pominje se prvi puta tek 1382 god., ma da je vrlo verovatno da je postojala i ranije. Varošica je dobila ime po rudnicima olova, kog je tada bilo dosta u neposrednoj blizini varošice. U XIII. i XIV. stoleću i varoš i njeno olovo (plumbum dulce de Olovo) bili su na osobitu glasu. Na razvitak Olova svakako da je povoljno uticalo i to, što je kroz Olovo vodio tada veoma važan put iz jadranskog primorja u Ugarsku. Stanovništvo Olova i drugih rudarskih varoši po tadašnjoj Bosni i Srbiji bilo je vrlo mešovito. Domaćeg je stanovništva bilo malo, a većinu su činili: Sasi, Dubrovčani, Kotorani, Splitsani, Baranji i dr. Te su varoši imali izrazit latinski karakter, i svaka, pa i najmanja, imala je katoličku crkvu. U Bosni su pored tih crkava postali franjevački manastiri.

U početku turske uprave u Bosni, Olovo je i dalje bilo znatna i napredna varoš. Kolonija Dubrovčana postojala je i dalje i s privilegijama kao i ranije. U toku druge polovine XV. i gotovo u toku celog XVI. stoleća, kada se je još kopalo olovo u olovskim rudnicima, u Olovu i u njegovoj okolini otpočele su se vršiti etničke promene: olovsko hrišćansko stanovništvo učestvuje u preseljavanjima toga doba, pošto je već sredinom prve polovine XVI. st. bilo po prvi put izloženo gonjenju od strane Turaka. Od početka XVII stoleća prilike se u Olovu osetno menjaju. Olovo je i dalje važno mesto, i olovski katolički manastir, čuven tada sa čudotvorne Bogorodičine ikone, postaje jednim od glavnih katoličkih centara u Bosni, ali se u to vreme širi i jača muslimanski elemenat, dok katolika nije u Olovu postepeno sasvim nestalo. Progoni katolika i zlostavljanja olovskih franjevacu osobito su bili česti u ratnim godinama. Epidemije i hajduci takođe su doprineli propadanju olovskih katolika i manastira. Napuštan privremeno u toku XVII. stoleća, olovski je manastir sasvim opusteo 1704. god., uništen namernim požarom. Katolika je bilo u Olovu još za neko vreme posle toga, ali se olovska parohija (župa) ne pominje već ni u spisku bosanskih katoličkih župa od 1708. god. Katoličko stanovništvo Olova se je raselilo:

jedan je svakako povukao talas velike seobe 1697. god. kada je princ Eugen Savojski poveo sa sobom u prekosavske krajeve mnogo naroda iz Bosne, a drugi su se raselili u susedne krajeve.¹⁾

Godine 1928. vršio sam antropogeografska proučavanja u Olovu. Sređujući skupljenu građu iz literature i s terena, meni je bilo nemoguće raditi pregled prošlosti Olova a da se ne dotaknem Brnjakovića, koji su bili najpoznatiji katolički rod ne samo u Olovu nego i uopšte u Srednjoj Bosni u toku XVII stoleća, i s kojima sam se i ranije sretao u svojim proučavanjima Srednje Bosne. Rod taj predstavlja u prošlosti Bosne svetlu i veoma zanimljivu pojavu, kako zbog svojih razgranatih trgovačkih veza po našim zemljama i po inostranstvu tako i po svojoj političkoj i kulturnoj aktivnosti u Bosni XVII. stoleća. A sudbina tog roda prikazuje, unekoliko, i prošlost bosanskih katolika.

Akcija, koja se već od pre dužeg vremena vodila među katolicima u Bosni, da se obnovi odnosno da se podigne veličanstvena crkva u Olovu, na mestu nekadašnjeg manastira, urodila je plodom, i 1930 godine otpočelo se je s gradnjom te crkve. Tim povodom je oživljeno interesovanje za istoriju olovskog franjevačkog samostana kao i samoga Olova, i u raznim bosanskim katoličkim časopisima objavljeni su mnogi popularni članci o tome. Dok su gotovo svi posvećeni varošici Olovu i negdašnjem olovskom manastiru i dok se u njima poglavito prepričavaju već od ranije poznate stvari, jedan se je članak izdvojio, kako samim tematom tako i načinom obrade. To je studija profesora I. Rengjea o olovskim »barunima« Brnjakovićima,²⁾ u kojoj on izlaže istoriju i značaj tog glasovitog bosanskog roda.

Prof. Renđeo služio se je obilatom literaturom, ali su mu ipak promakla neka dela u kojima ima podataka o Brnjakovićima. Kako se je pisac služio većinom podacima iz druge ruke, i kako još nisu poznati podaci i dokumenti o Brnjakovićima, kojih svakako da ima po arhivama u Rimu, Mlecima, Dubrovniku, Beču i dr. i više nego što su dosada objavljeni Brnjakovići mogu i treba da budu predmet i daljih i dubljih proučavanja, kako sa gledišta etničke tako i sa gledišta naše kulturne prošlosti.

¹⁾ Opširno o prošlosti Olova i današnjim prilikama u mojoj monografiji »Varošica Olovo s okolinom (Preštampano iz »Franjevačkog Vijesnika« za 1934. god.), Beograd 1934.

²⁾ Ivan Renđeo: Baruni Brnjakovići od Olova. »Napredak« (Sarajevo) 1931., str. 12—16 i 39—45.

Da bih pokazao koliki je i u čemu je značaj tog roda, izložicu ukratko glavne poznate momente iz njegove prošlosti, prema proučavanjima prof. Renđea i mojim.

O poreklu Brnjakovića ne zna se ništa, ali se zna dosta o njihovim vezama i o njihovom značaju. Biće da im je starije prezime Grubišić, koje se ističe u povelji cara Leopolda, a da su Brnjakovićima prozvani po Bernardu, ocu Andrije Brnjakovića. Prvi put se pominju u pisanim izvorima 1653. god., i već tada kao moćan i ugledan rod: bosanski biskup fra Marijan Maravić veoma laskavom pismenom preporukom preporučuje 1653 god. svima i svakome Andreju Brnjakovića (»nobilis vir dominus Andreas Bernacovich Olovensis«), sina Bernarda i Marije, kao veoma velikog zaštitnika katoličke vere. Brnjakovići su, zaista, za dugo vremena bili zaštitnici bosanskih katolika i manastira, jer su bili veoma bogati i ugledni. Pomenuti Andreja brzo je došao i u vezu s bečkim dvorom, i 1659., car Leopold I daje njemu, Andreji Brnjakoviću ili Grubišiću iz Olova, ženi mu Mariji, rođenoj Ljubičić, sinovima: Filipu, Jakovu, Franji i Stjepanu, kćerima: Laurenciji, Franki i Katarini titulu i čast ugarskih barona, koju su Turci, osvojivši Bosnu, oduzeli njihovim precima. Dve godine docnije, 1661, car mu poveljom vraća dvadeset sela u dolini Spreče i Krivaje, koja su Turci — tobož — oduzeli njegovim precima. Andreja je možda očekivao da će Austrija osloboditi Bosnu od Turaka, pa je hteo da sebi unapred osigura neka preimućstva. Od toga nije bilo ništa, ali su se njegovi naslednici obogatili trgovinom.

Andreja se pominje poslednji put 1672, i verovatno je oko te godine i umro. Sinovi su mu već bili odrasli, jer se Filip javlja 1669. kao znamenit trgovac u Sarajevu i kao zaštitnik svih bosanskih franjevacu i katoličkih manastira. God. 1673. Filip je putovao izvan Bosne, a 1675. bio je na proslavi jubileja u Rimu. Između 1669. i 1677. Brnjakovići su učinili velike usluge katoličkoj crkvi, osobito Filip i Jakov 1675., prilikom parnice bosanskih katolika sa pravoslavnim patrijarhom i vladikama. Zauzimali su se s uspehom kod Turaka 1677. da se građani Sremske Mitrovice oslobode obaveze primanja turskih vojnika i činovnika na stan i da mogu slobodno da vrše verske obrede. Svojim trudom Filip je iste godine spasio olovske građane od teških nameta, a posredovanjem porodice Brnjakovića nisu te godine odvođeni dečaci u janjičare. U toku iste godine učinili su i druge usluge olovskom manastiru i uspeji da Turci povrate visovačkim franjevcima manastir i njegovo imanje. Najčešće se u uverenjima o zasluga javljaju Filip i Jakov, ređe Stjepan, a Franjo nikako. Filip je bosanskim franjev-

cima bio »procurator«, »nostro sindaco e procuratore generale«, i njemu se u pismima obraćaju rečima »Illustrissimo Signore, Padrone collendissimo«, a tim rečima titulišu i celu kuću Brnjakovića u jednom pismu-uverenju iz 1687. god. M. Batinić je našao, da je 1675 god. bio kandidat za beogradskog biskupa Filipov brat fra Mato, kome je tada bilo tek 27 godina. Prema tome, treći sin Andrejin Franjo stupio je u franjevački red pod imenom Matije, i on je umro 1679 u Ankoni kao posvećeni biskup beogradski.

Ne zna se kada i radi čega su i da li su svi Brnjakovići odjedamput prešli u Sarajevo, ali će biti svakako da su se selili u Sarajevo radi svoje trgovine i radi mirnijeg života u Sarajevu nego u Olovu. Seoba je izvršena svakako pre 1667 god., jer se iz spiska prihoda i rashoda fojničkog manastira za 1666—1672 god. vidi da je manastir dobavljaio staklo od Brnjakovića, a 1668 plaćao na račun duga neke sume Filipu i Stipanu Brnjakovićima. Verovatno su oni tada svi bili u Sarajevu ili im je u Sarajevu bila filijala, jer u Olovu nisu imali kome da prodaju staklo. Kao trgovci, Brnjakovići su imali veza i Rimom*, Bečom, Mlecima, Dubrovnikom i Beogradom.

Poklonima i velikim pozajmicama (ali čisto trgovački: na zaloge i na hipoteke) pomagali su sve tadašnje franjevačke manastire u Bosni, a išli im na ruku i kod skupljanja priloga u inostranstvu i dobavljanja skupljenog novca u zemlju, kao i u parnicama sa srpskim patrijarsima (1675 i 1697 god.). Ali za vreme teških ratnih godina krajem XVII stoleća manastir ne mogu da odgovaraju obavezama, a kada su i sami Brnjakovići počeli finansijski da posrću, pa energičnije traže naplatu svojih potraživanja. Zbog spora oko naplate dugova manastira Sutjeske i Olova, koji je izbio 1691 god. i trajao godinama, žalili su se čak u Rim. Na skoro iza toga došlo je stradanje. Godine 1697 bili su poslom u Dubrovniku, kada je princ Evgen Savojski spalio Sarajevo i sve im propalo, a porodice im morale preći bez ičega preko Save. I dočekali su da ih papa Inocentije XII preporučuje caru Leopoldu kao »patria domoque pulsi«. I 1698 oni, koji su decenijama delili obilato pomoć, mole pomoć i dobijaju 1699 od Kongregacije u Rimu 500 škuda. Seleći se iz Bosne, isprodavaše bud zašto crkveno ruho manastira kreševskog, visočkog, sutjeskog i srebrnič-

* Isp. i fra Mijajla Radniča Bačanina: Razmisclagna pribogomiona od glubavi Boxye« (u Rimu 1683.) posvećena »Pavlu, Antunu i Jakovu Brajkovićem, Augustinovićima, braći rodenoj, Sarajlijama, plemićem bosanskim i vitezovom slavnoga groba Isukarstova od Jerusolima«. (Op. ur. N. S.)

kog, koje je bilo kod njih u zalogu, a manastiri, i sami u bedi, nisu mogli, da ga otkupe.

Iselivši se iz Bosne, Brnjakovići su se rasuli po prekosavskim krajevima, pa su promenom ne samo izgubili svoj raniji značaj nego ih je i sasvim nestalo. U popisu Slavonije od 1702 god. pominju se u selu Zarilcu Ivan Jelašćanin i Stipan Brnjaković. Taj Brnjaković je verovatno od olovskih Brnjakovića, čemu, pored njegova prezimena, može da posluži kao dokaz i to što se je naselio zajedno s jednim Jelašćaninom, a Jelaške su selo u blizini Olova. Međutim, glavni i pravi pretstavnici roda Brnjakovića naselili su se u Iloku, gde su se bili nastanili i olovski franjevci, i u blizini Iloka bilo je i imanje Brnjakovića Neštin. Ne zna se tačno, koje su godine došli oni u Ilok, niti kako su i kada su dobili to imanje. U izbeglištvu u Slavoniji, u Iloku 1702 god., izmirili su se Filip i Jakov Brnjaković s olovskim franjevcima. Dokument o tome još ih naziva »procuratori generali d'esso convento e della provincia medesima«. God. 1703 Filip je molio da se njemu i Andrejinim unucima, tj. sinovima Jakovljevim, da baronstvo. Prema tome, 1702 ili 1703 god. umro je i Jakov, dok su ostala braća Filipova pomrla još ranije.

Od prelaska Brnjakovića u Ilok, nastaje nov period u razvitku tog roda. Poznata su i imena svih članova roda otada pa do konačnog izumiranja Brnjakovića.³⁾

Brnjakovići koji su se bili naselili u Iloku, imali su tu svoj dvorac, koji stoji i sada, i starali su se o iločkoj franjevačkoj crkvi, koja je postala crkvom Majke Božije Olovske, jer je u nju bila preneti slika Majke Božije Olovske. Preko puta od te crkve oni su sagradili kapelu na mestu kapele sv. Marije, u kojoj je nekada bio i grob sv. Ivana Kapistrana. U toj kapeli je i porodična grobnica Brnjakovića.

Filip Brnjaković nije imao sinova, a Jakov je imao trojicu, od kojih je najmlađi, Ivan († 1732), vitez zlatnoga runa. Međutim u to vreme moralo je biti Brnjakovića i drugde. U borbi oko Beograda 1739 god., Turci su od Austrijanaca zarobili jednoga generala i jednoga Brnjakovića. Taj Brnjaković iz austrijske vojske teško da je mogao biti od onih iz Iloka, pošto je među Brnjakovićima u Iloku tada bio najstariji Franjo-Nikola, koji je 1739 god. imao samo 23 god. A za-

³⁾ G. Ante E. Brlić, tajnik Arheološkog kluba »Mursa« u Osijeku, izradio je genealogiju olovsko-iločkih Brnjakovića počevši od Andrije, na osnovi podataka koje je našao u zabeleškama pok. grofice Janković, udate Adamović-Čepinske, i u arhivi pok. Bele Adamovića, te mi je susretljivo ustupio podatke na uvid.

robljeni Brnjaković mora da je u Bosni bio vrlo poznata ličnost, dok ga letopisac Lašvanin pominje samo po prezimenu.

Praunuci Jakovljevi: Ivan, Antun i Josip Emerik (ovaj je bio kanonik) dobili su od cara Franje imanja Boldur i Hodoš u Banatu i dopuštenje da promene prezime u

Ilok, franjevačka crkva, kapelica B. D. Marije: Spomen-ploča Ivana barona Brnjakovića alias Grubišića.*

Bernathffy L. B. de Olovacz. Oni su se, dakle, pomagjarili. Antun je imao samo jednoga sina, Petra, ovaj takođe jednoga Antuna Franju, čiji je sin Franjo († 2 februara 1833 god.) bio poslednji muški potomak olovsko-iločkih Brnjakovića.

* Ilija Okrugčić Srimac priopćio je u Kuljevićevu »Arkivu za povjestnicu jugoslavensku« (IV, Zagreb 1857, str. 218—219.) »Povjestničke crtice Sriema...« te opisuje m. o. i Ilok:

»... Osim ovih nadgrobnih kamenah nahode se još drugi, a to u lievoj kapelici B.

Verovatno su ogranci istoga roda bili i drugi Brnjakovići koji se pominju na tlu pređašnje Ugarske. Tako se 1732 god. pominju u Subotici neki Barnjaci, a u magjarskom kalendaru »Közhasznú Hommi Vezér Kalendáriom« za 1834 god., štampanom u Pešti, među »slavnim magjarskim vojskovođama« i neki Bernyakovits Aloiz Baro, koji je postao god. 1812 generalmajor a umro 1818 god. (I ovaj podatak dobio sam dobrotom g. Brlića). Ovaj baron Alojz je nesumnjivo član roda bosanskih Brnjakovića, ali možda od neke sporedne loze, pošto se ne pominje u genealogiji iločkih Brnjakovića.

Mil. S. Filipović.

Upotrebljena literatura: K. Jireček, Die Handelsstrassen und Bergwerke von

D. Marie iste crkve. Na lievoj strani kapelice u zidu vidi se skoro fat dugačak a po razmjeru opet širok prosti bjeli kamen, na njemu ozgor u sriedi grb, više polja njegovoga oro s razširenimi krili, a pod njim krilat konj, na glavi nješto kao rog imajući, u polju pako njegovom stoji takodjer takovi krilati konj; s lieve strane tog velikog sriednjeg grba stoji jedan mali grb ugarski u triekami i apoštolskim krstom, dole pod njim opet drugi mali okrunjen i po strance ležeći, u njegovom polju tri čovječje okrunjene glave, dvie gore a jedna dole; s desna opet gore, mali grb okrunjen, a u polju krilati konj; pod ovim drugi mali po strance ležeći grb okrunjen, izkrižan na kocke kao hrvatski. Pod svim ovimi čita se sliedeći napis: PRO SUA SUORUMQUE DEVOTIONE CURAVIT EXTRUI HANC CAPELLAM ET ALTARE AD HONOREM DEIPARAE VIRG. MARIAE IN COELOS ASSUMPTAE ILMUS. DNUS. IOANNES LIBER BARO DE BERGNJAKOVICH ALIAS GRUBISSICH, ILLIRICAE NATIONIS. ANNO DNI MDCCXXXII. QUI OBIIT IN DOMINO DIE VI. IUNII AETATIS SVAE ANNORUM XXXXVII. S desne pako strane kapelice u zidu vidi se ovomu sličan kamen i odmah gore sliedeći nadpis: HIC IACET ILLUSTRIS. DNUS. MICHAEL LIBER BARO DE BERGNJANOVICH ALIAS GRUBISSICH DE PLUMBO, SYNDICUS ET BENEFACITOR SERAPHICAE RELIGIONIS. QUI OBIIT AETATIS SVAE ANNORUM XXXIX. MENSE APRILIS XII. ANNO REPARATAE SALUTIS ANNO MDCCXXVII. Odmah pod natpisom ovim stoji grb, nad grbom krilati konj, a u polju takodjer krilati konj. — U sriedini kapelice spoda pred oltarom imade nadgrobnni kamen s nadpisom i grbom, a dole s dviema karikama za podići ga, on bo sačinjava vrata u grobnicu porodice Brnjakovića, no nadpis nemože se dobro pročitati, jerbo je većom stranom izglođan, samo imena Brnjaković i Grubišić dobro se još razlikovati mogu«.

Serbien und Bosnien während der Mittelalters, Prag 1879. — P. E. Ferme džin Acta Bosnae potissimum ecclesiastica... Zagrabiae 1892. — M. V. Batinić, Djelovanje franjevaca u Bosni i Hercegovini, sv. II Zagreb, 1883. — Dr. Jovan Erdeljanović: O poreklu Bunjevaca, Beograd, 1930. — Mil. S. Filipović, Visočka. Nahija, Srpski etnografski zbornik, knj. XLIII. Sarajevo. — J. Matasović: Fojnička regesta. Spomenik Srp. Kr. akademije, 67. Beograd, 1927. — Dr. Ćiro Truhelka: Tursko-slovenski spomenici dubrovačke arhive. Glasnik Zemaljskog muzeja u B. i H. XXIII (1911). — Dr. fra Julijan Jelenić, Ljetopis

fra Nikole Lašvanina. »Glasnik Zemaljskog muzeja« XXVII (Sarajevo 1915). — Dr. fra Julijan Jelenić: Necrologium Bosnae Argentinae. »Glasnik Zemaljskog muzeja« XXVIII (Sarajevo 1916). — P. E. Ferme džin, Chronicon observantis provinciae Bosnae Argentinae ordinis I. Francisci Seraphici. »Starine«, knj. XXII (Zagreb 1880). — T. Smičiklas, Dvjestogodišnjica oslobođenja Slavonije, II. Zagreb, 1891. — Ivan Rendeo: Baroni Brnjakovići od Olova. »Napredak« (Sarajevo 1931). — Dr. fra Dominik Mandić, Prilozi za povijest Franjev. samostana i crkve u Olovu. »Franjevački vijesnik« XLI Beograd, 1934.

PORODIČNE VEZE BRNJAKOVIĆA-OLOVAČKIH.

U svojoj zanimljivoj raspravi »Iz prošlosti Daruvara i okolice« u »Narodnoj Starini« XI, (1932. str. 79. i d.) donio je gosp. prof. Gjuro Szabo i kratku biografiju za taj kraj velezaslužne u muškoj lozi izumrle grofovske porodice Jankovića-Daruvarskih. Ova obitelj bila je po ženskoj lozi u rodbinskoj vezi sa prastarim Brnjakovićima, vlastelom iz Olova u Bosni, koji su se pisali Berniakovich alias Grubissich de Plumbo L. B. de Olovacz. Posle bijega naseliše se Brnjakovići u Iloku. Jedna grana magjarizirala se god. 1803. promijenivši svoje prezime u »Bernathffy«, a kralj Franjo I. darovao joj imanja Boldur i Hodoš u Banatu. Zadnji ženski odvjetak hrvatske loze Brnjakovića, Ana rod. 18. V. 1754. udala se dne 2. VI. 1777. u Iloku za Ivana pl. Jankovića-Daruvarskog, sina Nikole, a unuka Bonaventure, koji je god. 1722. dobio potvrdu starog plemstva. Suprug Ane rodio se dne 11. VI. 1731. u Pečuju, a umro 9. XII. 1798. Posjedovao je gospoštiju Stražeman kod Požege, a kasnije baštiniu po bratu Antunu († 18. IX. 1789.) ogromno vlastelinstvo Daruvar. Vjenčanje Ane Brnjaković i Ivana Jankovića objavljeno bi velikim sjajem u franjevačkoj crkvi u Iloku. U matici vjenčanih (strana 19.) zabilježeno je: »Anno 1777. die 2a Junii copulatus est: Spectabilis Dnus Ioannes Jankovich SSmae Suae Majestatis consiliarius, hereditarius in domino Straxeman, cum Illustrissima Dna Anna Illmi Dni Francisci Nicolai L. B. de Bernaković Filia. Coram festibus Spectabilibus dominis Ioanne Cap. de Adamovich, Spectabili Dno Michaeli Csech, consiliariis Suae Maiestatis. Per Illustr. ac Rever. Dnum Matthiam Kérticza Episcopum Bosnensem seu Djakovariensem».

Iz ovog braka rodio se sin Isidor (* 3. III. 1789. u Stražemanu, † 17. II. 1857. u Csepregu) i kćerka Katarina (* 5. XI. 1785, † 3. VIII. 1820, u Retfali kraj Osijeka kao supruga grofa Ivana Nep. Pejačevića). Isidor

bio je oženjen sa groficom Eleonorom Pejačević, iz kojeg braka se rodio Julije grof Janković-Daruvarski (* 1820. u Pakracu † 1904. u Aichkirchenu u Tirolskoj) koji je igrao veliku političku ulogu koncem pedesetih i početkom šesdesetih godina XIX. stoljeća u Hrvatskoj. On nije iz svog braka sa groficom Lujzom Montbel imao muškog potomstva, već samo dvije kćerke, Mariju udatu za pok. kompozitora Belu Adamovića-Čepinskog i Anu. Marija je poginula tragičnom smrću u Slatinskom Drenovcu od pljačkaša 1918., a Ana živi još danas daleko od svoje rodne grude u Tirolu. I u tuđini nije zaboravila svoju domovinu. I Gradskom muzeju u Slavonskoj Požegi darovala je vrijednih relikvija obitelji Janković, portrete svojih djedova, stare pergamente, različne predmete i drugo.

U ostavštini pok. Bele Adamovića nađeno je više zanimljivih isprava u vezi sa Brnjakovićima. Iz genealoških podataka proizlazi, da je taj rod pripadao najstarijoj vlasteli u Bosni, a Stanislav Rubchich nacrtao je porodični grb u »Libellus sanctorum patronum et publicorum insigniorum regnorum et familiarum illustrium Illirycarum« Codex br. 7683 u bečkoj dvorskoj biblioteci. Prema tekstu potvrde baronata što ga je udijelio Leopold I. 12. VI. 1659. navodno je ta moćna obitelj vladala u krajevima oko današnjeg Olova u Bosni. Opširniji historijat Brnjakovića i njihovog doba u Bosni publicirao je prof. Rengjeo u sarajevskom »Napretku« i dr. M. Filipović u monografiji »Olovo s okolinom« (Beograd 1934.). Starija loza, koja je vodila prezime Grubissich ode ispred najezde Turaka u Dalmaciju, gdje je imala neke posjede oko Makarske i dobiva venecijansku titulu »conte«.

Dne 15. XII. 1675. postaje Mihajlo Berniakovich biskupom beogradskim (Gams: Series Episcoporum), koji umre u Anconi 1707. Ovaj nije označen u carskoj povelji,